

Beszámoló

Először is szeretném megköszönni az Alapítványnak, a bizottság tagjainak, hogy érdeemesnek láttak erre az alkotói ösztöndíjra. Az elmúlt egy év nem a normálhoz hasonlított. A díjátadót a nappalink falára kivetített felvételtől néztem. Az eseményhez illően felöltöztem és úgy néztem végig - egyedül. Reméltem, hogy ez csak most, egy kevés ideig marad így, mert nem maradhat így...

Aztán így telt el nagyon sok idő. Ez egy alkotó embernek nagyon nehéz, úgy a színésznek, mint a festőnek, vagy annak, aki hangoskönyvek létrehozásán dolgozik. Mégis nagyon sokat segített nekem az, hogy bíznak bennem, hogy alkalmasnak gondoltak arra, hogy megkapjam ezt az ösztöndíjat. És ez nagy motivációt jelentett számomra. Hogy érdeemes dolgozni, mert ez legalább eljuthat az emberekhez. Hiszen színház sokáig nem volt, festeni is nehezen tudtam leülni, mert nem láttam azt, hogy miért is. Nem láttam, hogy egy kiállításra hogyan tudnánk összegyűlni. Emiatt nem festettem, nem voltam rá képes. Közben megjelent egy általam illusztrált meséskönyv, Soós István: *Manófittyem naplója*. Nagyon készültem a könyvbemutatóra, hiszen olyan nagy dolog ez egy alkotó embernek. Sokáig úgy tudtuk, hogy lesz könyvbemutató, sok gyerekkel, felnőttel, barátokkal, szülőkkel. Aztán ez is egy online esemény maradt. Természetesen örül ilyenkor az ember, de érzi, hogy ez mégsem az, amire olyan régóta vágyott.

Az ösztöndíj sokat segített az alkotásban és a fejlődésben is, mert egy hangoskönyv létrehozása sok szempontból más felkészültséget igényel. A következőképpen születik egy ilyen munka: először is újraolvasom, kijegyzetelem a regényt, néhány gondolatot leírok magamnak. Ezután részekre osztom, hiszen egyből nagyon nehéz lenne felolvasni és felvenni. Tapasztalatom szerint maximum 15 oldalt tudok úgy megtanulni, magamévá tenni, hogy azt kevés hibával, megállással fel tudjam olvasni. Ezt a 15 oldalt legalább három-négy napig olvasom, tanulom. És ha már úgy érzem, hogy készen vagyok, akkor felolvasom. Ezt megelőzi egy jó óra beszédtechnika. Függetlenül attól, hogy a színházban az ember folyamatosan gyakorolja a beszédet, itt mindenképpen szükségét látom a bemelegítésnek, mert a hangoskönyv másfajta technikát igényel.

A legnagyobb kihívást az alkotói munkában mégsem a felkészülés, vagy a felolvasás jelentette, hanem ez a már olyan sokat emlegetett világjárvány. Hiszen az eddigi hangoskönyvek a Marosvásárhelyi Rádió stúdiójában készültek, ahol segítségemre voltak nemcsak szakemberek, hanem néhány hallgató és vezető is. Tompa Enikő mindig ott ült, és segített. Vezetett abban, hogy mi hogyan is szól kívülről. Mint egy rendező, jelezte, hogy mi működik, és mi nem. Ez egy alkotónak nagy segítség, a visszajelzés. A rádióba sajnos nem járhattam be, így beszereztünk és beszereltünk egy kis, itthoni stúdiót, amit az ösztöndíjból vásároltam. Ennek a házistúdióknak a beszerelése is okozott némi gondot (de hamar megtanulja az ember ezeket is), hiszen a lakásunkban nem volt olyan tér, és megfelelő körülmény, ahol könnyen tudtam volna olvasni, és a felszerelés is külön helyet kapott volna. Így minden alkalommal újra és újra beszerelem. A legideálisabb helynek a konyhánk bizonyult. De az elejétől fogva sok volt az akadályozó tényező, hiszen amint elkezdtem felvételezni, megszólalt a házunk mellett lévő templom harangja. Ha az megállt, elindult a kazán, aztán a hűtő, ha ezek is mind elcsendesedtek, elkezdtek beszélgetni a szomszéd kutyái, és ha ők is elmondták mondandójukat, akkor következtem én. Csak ekkor indult el a felvétel, amit sokszor, nagyon sokszor kellett újra venni. Hiszen itt nem úgy működött, mint a rádióban, hogy megállhattam, majd kivágják, mert próbáltam úgy elküldeni az anyagot, hogy minél kevesebb legyen vele az utómunka. És bizony volt úgy, hogy elküldtem, és jelezték, hogy valamit rosszul állítottam be, újra kell olvasni. Megtapasztaltam, hogy egyedül nem is olyan könnyű, de tény, hogy ahányszor segítséget kértem, segítettek.

Az eddigi felolvasott munkáim, hangoskönyveim a következők: László Noémi: *Karácsonyi ének, Vízkereszt, vagy amit akartok, A kékszakállú herceg vára*. Jelen pillanatban dolgozom Bartis Attila: *A séta* című regényével, és Baptiste Beaulieu: *Mesék halál ellen* című novelláskötetével.

Visszatekintve az elmúlt egy évre elmondhatom, hogy kimondhatatlanul hálás vagyok, hogy ebben a formában legalább alkothattam. Hogy bíztak bennem, és alkalmasnak láttak erre az ösztöndíjra, mert sokat segített. Nagyon hálás vagyok.

1. <https://bit.ly/3tCSptK>
2. <https://bit.ly/3n4w0U0>
3. <https://bit.ly/3asxhii>